Autor Guste Santini
Nedjelja, 04 Studeni 2001 22:46

Dugo sam se dvoumio da li pistati o ovoj opakoj bolesti. Razlozi za moju neodlučnost su mnogobrojni. Kiza je prisutna u svim porama ljudskog života. U Hrvatskoj kriza nije od jučer. U Hrvatskoj je različita «struktura» krize prisutna gotovo tri desetljeća. Nikako da izađemo iz začaranog kruga. Tumor je jedan oblik krize. Istina bog vrlo dramatičan oblik ali je on ipak individualizirana kriza. Kada brojke dosegnu velike vrijednosti tada individualna kriza postaje opća – društvena kriza.

Teško je naći obitelj u kojoj nije prisutan tumor. U mnogim obiteljima tumor nije pojedinačan slučaj. U pravilu osobe koje su oboljele od tumora ubrzano umiru pri čemu njihove obitelji djele tragičnu sudbinu bolesnika. Tek poneki – u koje se i sam ubrajam – imaju tu sreću da prebole bolest i obogačeni tom i takvom spoznajom shvate ljepote života. Upravo je deset godina kako sam preživio tu tešku bolest. Bogatstvo spoznaje koju mi je omogućila ta, ulgavnom pogubna, bolest naprosto se ne može opisati. Danas živim kavalitetnije – u spoznajnom pogledu - nego što sam živio bilo kada. Mnogi moji prijatelji koji su također preživili tu strašnu bolest misle gotovo isto. Pri tome je sekundarno pitanje u kojoj smo mjeri hendikepirani i stoga teže podnosimo dnevne poslovne obveze i društvene traume. Ipak, vidimo ljepšu stranu života i to nam je ozbiljna komparativna prednost.

Siromašvo koje tako dramatično raste u Hrvatskoj smanjuje šanse oboljelim od tumora da se uspješno liječe. Preventiva i kurativa u uvjetima siromaštva dramatično smanjuju svoju učinkovitost. Stanje u zdravstvu je do te mjere zabrinjavajuće (o čemu su vjerni čitaoci ovih stranica upoznati) da je realno za očekivati danji rast broja oboljelih od svih bolesti, pri čemu broj oboljelih od tumora neće biti manji, a vjerojatnost ozdravljenja će se svakako smanjiti.

Ovom plrilikom želim se ponovno zahvaliti mojim doktorima koji su mi pomogli da prebolim bolest. Neću ih posebno imenovati ali ću, ipak, reći da su to danas moji prijatelji koji su pokazali visoku profesionalnost ali i ljudsku toplinu. Svi mi koji smo preživili tu tešku bolest imamo svoju Radmilu, svoga Zorana i Zdenka i tako dalje. Nisu bitna imena jer ih javna priznanja ne interesiraju. U borbi za ljudski život vodi ih ljubav prema Čovjeku.

Bilo bi odista divno kada bi se svi stručnjaci na svom području s jednakom ustrajnošću borili za boljitak svih građana i Hrvatske u cjelini. Na žalost svjedoci smo da tome nije tako. Ipak koristim priliku da pozovem sve građane Hrvatske da se aktivno uključe u napredak ove nam jedine domovine. Ukoliko napori ostanu na pojedincima moj napis nije ništa drugo do puka formalna fraza koja ne koristi nikom pa ni autoru ovih redaka.